

РЕШЕНИЕ

№ 259

гр. София, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Камелия Първанова

Членове: Георги Иванов
Димитър Мирчев

при участието на секретаря Мария Г. Паскова
като разглежда докладваното от Димитър Мирчев Въззивно гражданско дело
№ 20221000502215 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С Решение 260263 от 29.07.2021 г. по гр.д. 111/2019 г. по описа на Софийски окръжен съд (СОС) са отхвърлени предявените от М. Д. С. и Е. М. С. против М. Б. Б. искове с правно основание чл. 496, ал. 3 ГПК за обявяване на недействителността на публичната продажба на недвижими имоти, находящи се в гр. ***, в сградата на ЖСК „Бор” с идентификатор № 65231.913.51.2 по кадастралната карта на гр. *** а именно: апартамент № 1 с идентификатор № 65231.913.51.2.1; мазе № 2 с идентификатор № 65231.913.51.2.9; таван № 3 с идентификатор № 65231.913.51.2.6 и гараж № 2 с идентификатор № 65231.913.51.2.8, ведно със съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху дворното място, съставляващо имот с идентификатор № 65231.913.51, извършена по изпълнително дело 20137930400073 по описа на ЧСИ Н. Д., с постановление за възлагане от 20.04.2017 г. и постановление за възлагане от 19.06.2018 г., с които на М. Б. Б. са възложени описаните имоти. Със същото решение са отхвърлени като неоснователни още и следните други искове – а/ от С.и против Б. с правно основание л. 124, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че Б. не е собственик на недвижими имоти, находящи се в гр. ***, в сградата на ЖСК „Бор” с идентификатор № 65231.913.51.2 по кадастралната карта на гр. ***, а именно: апартамент № 1 с идентификатор № 65231.913.51.2.1; мазе № 2 с идентификатор № 65231.913.51.2.9; таван № 3 с идентификатор № 65231.913.51.2.6 и гараж № 2 с идентификатор № 65231.913.51.2.8, ведно със съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху дворното място, съставляващо имот с идентификатор

№ 65231.913.51.; б/ от С.и против Б. с правно основание чл. 108 ЗС за признаване за установено, че ищите са собственици на основание придобивна давност на недвижими имоти, находящи се в гр. ***, в сградата на ЖСК „Бор” с идентификатор № 65231.913.51.2 по кадастралната карта на гр. *** а именно: апартамент № 1 с идентификатор № 65231.913.51.2.1; мазе № 2 с идентификатор № 65231.913.51.2.9; таван № 3 с идентификатор № 65231.913.51.2.6 и гараж № 2 с идентификатор № 65231.913.51.2.8, ведно със съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху дворното място, съставляващо имот с идентификатор № 65231.913.51, и за осъждане на ответницата да предаде владението върху тези имоти; в/от М. Б. против М. С. и Е. С. с правно основание чл. 45 ЗЗД за заплащане на сумата 5000 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди от извършено от ответниците на 20.12.2018 г. разрушаване и повреждане на недвижим имот, представляващ апартамент № 1 с идентификатор № 65231.913.51.2.1 по кадастралната карта на гр. ***. Прекратено е производството по делото в частта по предявените от М. С. и Е. С. срещу М. Б. искове за прогласяване нищожността на решение на ОС на ЖСК ”Бор” от 20.12.1993 г. за разпределение на жилищата, въз основа на което е издаден констативен нотариален акт № 59, т. II, дело №569/1994 г. на ***ски РС, както и в частта по предявените от М. С. и Е. С. против М. Б. искове за обявяване нищожността на договор за учредяване на ипотека, сключен с нотариален акт № 179, т. VI, рег. № 6477, дело № 1132/2007 г. на нотариус Б. М.. При този изход от делото СОС е осъдил ищите да заплатят на М. Б. сумата от 2300 лв. разноски по делото, а решението е постановено при участието на третото лице-помагач /ТЛП/ на страната на Б. – „ОББ“ АД.

С Определение № 260583/17.11.2021 г., състав на СОС е допълнил решението си по делото, като е осъдил на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата /ЗА/ М. Б. да заплати на адв. Ал. Ж. от САК сумата от 580 лв. за оказана безплатна адвокатска помощ по делото на ищите С.и.

Против така постановените актове на окръжния съд са постъпили, съответно, редовни и допустими въззивна жалба от М. С. и Е. С. /чрез адв. Ж. от САК/ и частна жалба от М. Б. /чрез адв. М. от САК/ с твърдения за порочност и искане към САС за отмяната им. Във въззивната жалба се желае отмяна или обезсилване или прогласяване на нищожност като неправилно, недопустимо и нищожно /изцяло или в отделни негови части/ на първоинстанционното решение, докато в частната жалба се иска отмяна на атакуваното определение, с което на адв. Ж. е определено възнаграждение по чл. 38 ЗА.

Налице са отговори на въззивната жалба, подадени от М. Б. и ТЛП „ОББ“ АД с мнение за неоснователността ѝ, както и отговор на частната жалба, подаден от пълномощника на М. и Е. С.и със становище за потвърждаване на атакувания с нея съдебен акт.

Пред САС не са събрани нови доказателства поради липсата на предпоставките по чл. 266, ал. 2 и 3 ГПК.

От материалите по делото се установява следното:

Производството е образувано по искова молба, подадена от М. С. и Е. С. срещу М. Б., с

която са предявени искиове за обявяване за недействително на постановление за възлагане на недвижими имот от 20.04.2017 г. и постановление за възлагане на недвижим имот от 19.06.2018 г., и двете издадени по изпълнително дело № 2017930400073 по описа на ЧСИ Н. Д., рег. № *** в КЧСИ; за признаване за установено, че М.Б. не е собственик на имотите, предмет на посочените постановления за възлагане, находящи се в гр. ***, в сградата на ЖСК „Бор” с идентификатор № 65231.913.51.2 по кадастралната карта на гр. ***, а именно: апартамент № 1 с идентификатор № 65231.913.51.2.1; мазе № 2 с идентификатор № 65231.913.51.2.9; таван № 3 с идентификатор № 65231.913.51.2.6 и гараж № 2 с идентификатор № 65231.913.51.2.8, ведно със съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху дворното място, съставляващо имот с идентификатор № 65231.913.51; и за осъждане на ответницата да предаде на ищите владението върху тези имоти.

В исковата молба се твърди, че на 05.11.2007 г. между Н. М. С. и „ОББ” АД бил сключен договор за предоставяне на ипотечен кредит, обезпечен с договорна ипотека върху собствените на ищите недвижими имоти, находящи се в гр. ***, в сградата на ЖСК „Бор” с идентификатор № 65231.913.151.2, а именно: апартамент № 1 с идентификатор № 65231.913.51.2.1; мазе № 2 с идентификатор № 65231.913.51.2.9; таван № 3 с идентификатор № 65231.913.51.2.6 и гараж № 2 с идентификатор № 65231.913.51.2.8, ведно със съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху дворното място, съставляващо имот с идентификатор № 65231.913.51. Твърди се, че „ОББ” АД чрез лица без представителна власт подало заявление по чл. 417 ГПК пред РС-***, по което било образувано ч.гр.д. № 1011/2012 г. и издадена на 03.10.2012 г. заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист. Въз основа на изпълнителния лист било образувано изп. дело № 20137930400073 по описа на ЧСИ Н. Д., рег. № *** в КЧСИ, по което след проведена публична продажба на гореописаните имоти били издадени постановления за възлагане от 20.04.2017 г. и от 19.06.2018 г., с които имотите били възложени на ответницата М.Б.. Твърди се, че публичните продажби са били извършени без да е налице влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК /заповедта не е била редовно връчена на длъжниците и същите са подали възражения по чл. 423 ГПК, производството по които не е приключило/, поради което постановленията за възлагане са недействителни и не са прехвърлили на ответницата правото на собственост върху процесните имоти. С уточнителна молба от 21.05.2019 г. в отговор на указанието на съда да посочат основанието, на което твърдят, че са собственици на процесните имоти, ищите сочат, че са собственици на тези имоти „на основание представените към исковата молба документи за собственост”. Излагат довод, че изпълнителното производство е нищожно, тъй като не са конституирани от ЧСИ всички длъжници на основание представеното споразумение от 14.04.2015 г., както и че купувачът не е имал право да наддава и да участва в търга на основание чл. 185 ЗЗД и проданта е недействителна, защото съпругът на купувача е бил полицай в РУ-*** и по закон му е възложено да пази имуществото на гражданите от ведомството на МВР чрез поделението РУ-***. С допълнителна молба от 01.07.2019 г., подадена в изпълнение на дадени от съда с

разпореждане от 05.06.2019 г. указания, ищите заявяват, че са собственици на процесните имоти на основание давностно владение в периода от 01.07.2008 г. до 01.07.2018 г., защото ЖСК „Бор” не е прекратена с решение по чл. 35, ал. 3 ЗЖСК. Във връзка с този довод ищите твърдят, че нотариалният акт за собственост на жилище строено на държавно място от ЖСК не е издаден по реда на чл. 35, ал. 2 ЗЖСК, тъй като в него не е посочено, че се издава на член кооператор и не е била определена цената на имотите в сградата на ЖСК „Бор” и не е била приета на ОС окончателната цена по чл. 28, ал.1, т. 6 ЗЖСК. Отправено е искане да се прогласи за нищожно решение от 20.12.1993 г. за разпределение на построената сграда и да се отмени издадения нотариален акт за собственост на жилище, строено на държавно място от ЖСК, тъй като към датата на издаването му не е съществувало признатото право на собственост. Отправено е и искане да се прогласи за нищожна учредената договорна ипотека върху процесните имоти, тъй като към датата на учредяването ѝ ищите не са били собственици на тези имоти и сградата е била собственост на ЖСК ”Бор”.

В срока по чл. 131 ГПК ответницата М.Б. представя писмен отговор, с който оспорва исковите като недопустими поради липсата на пасивна процесуална легитимация – твърди, че не е надлежен ответник по предявените иски. Излага и съображения за недопустимост на иска за нищожност на постановленията за възлагане, както и за липсата на предпоставките по чл. 496, ал. 3 ГПК. Ответницата оспорва твърдението на ищите, че не имала право да участва в публичната продажба на процесните имоти на основание чл. 185 ЗЗД, с довод, че не попада в категорията лица, определени в посочената императивна разпоредба. Отправя искане за прекратяване на производството, алтернативно – за отхвърляне на исковите.

С отговора на исковата молба ответницата М.Б. е предявила срещу ищите насрещен иск за заплащане на сумата 5000 лв., представляваща стойността на вредите от извършено от ищите на 20.12.2018 г. /преди въвода във владение/ повреждане и унищожаване на процесния апартамент, които вреди са описани по вид в уточнителна молба от 12.11.2019 г. Ответниците по насрещния иск М.С. и Е.С. оспорват иска. Твърдят, че не са нанесли описаните в насрещния иск повреди на процесния апартаменти не са били във владение на този имот по времето, когато се твърди, че са нанесени тези вреди.

Третото лице-помагач на страната на ответницата „ОББ” АД с писмена молба от 30.06.2020 г. поддържа изразеното от ответницата М.Б. становище за недопустимост, алтернативно неоснователност на исковите, предявени с исковата молба и първата уточнителна молба. Изразява становище, че предявените с уточнителната молба от 01.07.2019 г. изцяло нови иски /за признаване правото и на собственост на ищите върху процесните имоти на основание давностно владение и за прогласяване за нищожно на решение от 20.12.1993 г. за разпределение на процесната сграда/ са недопустими, алтернативно – неоснователни.

Съгласно чл. 269 ГПК, когато обжалваното решение е валидно и допустимо /каквото е и процесното решение на СОС/, то въззивният съд следва да се произнесе само по оплакванията във въззивната жалба.

В случая, тези оплаквания са свързани с това, че „не се били разгледали и администрирали всички предявени иски“, „не се били конституирали всички активно и пасивно легитимирани страни в процеса“, „били нарушени принципите на подведомственост и подсъдност на предявените иски“, „изготвен бил непълен и неточен доклад по делото“, „не се указала правилно доказателствената тежест на страните“ и т.н. В рамките на въззивната жалба от две страници, подобни оплаквания са крайно неконкретизирани и общи, на практика - бланкетни. Те биха могли да бъдат написани така общо по отношение на всяко едно първоинстанционно съдебно решение. Не се установява от настоящия съдебен състав наличието на нито един от тези пороци. Разгледани са предявените от ишците иски, при надлежна активна и пасивна материалноправна и процесуалноправна легитимация, при спазване правилата за подведомственост и подсъдност по ГПК. Освен това, правилно СОС е отхвърлил всички предявени иски, тъй като не са били установени и доказани предпоставките и юридическите факти за уважаването им /на един или повече от тях/. Мотивите на окръжния съд са точни, убедителни и на основание чл. 272 ГПК, съдът препраща към тях, за да не ги повтаря излишно.

Що се отнася до подадената частна жалба от М. Б. против Определение № 260583/17.11.2021 г. по първоинстанционното дело, то тя е неоснователна. Съгласно практиката на ВКС, с която настоящата инстанция трябва да се съобрази /Определение 163/13.06.2016 г. по ч.гр.д. 2266/2016 г. на първо г.о. и мн.други, посочени в този акт/ договарянето на осъществяваната от адвоката правна помощ като безплатна не се презумира и следва да бъде установено от данните по делото, но изявленията на адвоката за наличие на конкретно основание за оказване на безплатна помощ по чл.38 ЗА обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза. В този случай, нарочно доказване на предпоставките за предоставяне на безплатна адвокатска помощ в основното производство по делото не е необходимо да се провежда. В конкретния случай, това е налице – има пълномощно от адв. Ж. от ишците С.и и изявление от негова страна, отразено в протокола от последното открито съдебно заседание по делото, че той претендира присъждане на възнаграждение по чл. 38 ЗА, понеже представлява доверителите си безплатно, тъй като били материално затруднени лица. Това е достатъчно, за да му се присъди възнаграждение по чл. 38 ЗА по предявения от Б. иск, както правилно е преценил и първостепенния съд. Налага се извод, че трябва да се потвърдят и двата обжалвани акта на СОС, поради съвпадението на изводите по тях от първата и втората инстанция.

В настоящата инстанция, разноси се дължат, както следва: а/ на М. Б. заплатено от нея адвокатско възнаграждение от 1800 лв. на адв. М., но за нейна сметка следва да остане таксата от 15 лв. за частната жалба; б/ на адв. Ж. се дължи, така, както е поискал възнаграждение по чл. 38 ЗА за защита по частната жалба на Б., която, по-горе, се прецени от настоящия състав на САС като неоснователна. Това възнаграждение възлиза понастоящем на 600 лв. /вж. чл. 7, ал. 1 т. 7 във връзка с чл. 11 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за МРАВ, издадена от ВАДВС/. Що се отнася до възраженията на адв. Ж. относно претендирания за заплащане хонорар от 1800 лв. от насрещната страна, които са свързани,

че нямало доказателства за заплащането му, а евентуално се претендира намаляването му поради прекомерност, то тези възражения са неоснователни. Налице е договор за правна помощ и доказателства за реалното заплащане на хонорара по банков път, които са приложени по делото. Възнаграждението не е и прекомерно, а напротив – дори е под минимумите, определени в Наредба №1/09.07.2004 г. на ВАДвС, тъй като се касае за защита по няколко иска, разгледани от първата инстанция, за всеки от които следва да се заплати отделно възнаграждение-вж. чл. 7, ал. 2 и ал. 5 от този подзаконов нормативен акт. Затова, платеното възнаграждение от 1800 лв. следва да се възложи в тежест на М. С. и Е. С..

Мотивиран от горното, Софийски апелативен съд, ГО, VII състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение 260263 от 29.07.2021 г. и Определение № 260583/17.11.2021 г., постановени по гр.д. 111/2019 г. по описа на Софийския окръжен съд.

ОСЪЖДА М. Д. С. с ЕГН: ***** и Е. М. С. с ЕГН: ***** да заплатят солидарно на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на М. Б. Б. с ЕГН: ***** сумата от 1800 /хиляда и осемстотин/ лЕ. разноси във втората инстанция.

ОСЪЖДА М. Б. Б. с ЕГН: ***** да заплати на основание чл. 38 ЗА на адв. А. Ж. от САК възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство във втората инстанция в размер на 600 /шестстотин/ лЕ..

Решението е постановено при участието на третото лице-помагач на страната на М. Б. Б. с ЕГН: ***** – „Обединена българска банка“ АД с ЕИК: 000694959.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____